

HỒI 13

Võ Lâm Tứ Hãn

- Yển nhi! Yển nhi mau đứng lại!

Với sắc mặt hốt hơ hốt hải, một nữ lang vừa đảo mắt nhìn quanh muốn tìm ai đó hoặc một vật gì đó vừa cuống cuống phóng chạy.

Vút!

Những thanh âm nọ lại vang lên và vang từ phía sau nữ lang này:

- Mau đứng lại nào, Yển nhi!

Nữ lang đảo mắt kiểm tìm mà vẫn bỏ chạy, cho dù âm thanh nọ rõ ràng là để gọi nữ lang.

Nữ lang chợt sáng rõ hai mắt tình cờ phát hiện một động khẩu.

Nàng vọt chạy tọt vào động khẩu.

Vút!

Chủ nhân của thanh âm nầy giờ cũng xuất hiện ngay bên ngoài động khẩu.

Và không biết nữ lang đã chui vào động khẩu, vì không thấy nữ lang đâu, nhân vật này vừa nhìn quanh vừa gọi:

- Yển nhi! Mau quay lại đây nào?

Lúc này nữ lang có biểu hiện kiểm tìm và tìm thấy động khẩu đã chui vào, hiển nhiên là nàng không hề tìm người hay tìm kiếm vật gì đó đã đánh mất. Nàng chỉ tìm chỗ ẩn náu.

Và do đã tìm thấy, nàng đâu dễ gì lên tiếng để nhân vật đang khấn thiết kêu gọi nọ lại phát hiện thấy nàng?

Không nghe âm thanh hồi đáp, nhân vật nọ lại gọi càng giận dữ:

- Yển nhi, ngươi đâu rồi? Nếu ngươi không mau quay lại, một khi ta tìm gặp, chỗ trách ta phải hạ thủ ngươi chẳng chút dung tình.

Quả nhiên vì không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào hồi đáp, nhân vật nọ đã giận dữ đến cực độ.

Vì thế như một dã thú đang lúc khát môi, khi phát hiện ở chỗ lẫn khuất đó không xa bỗng có bóng người thấp thoáng, nhân vật nọ lập tức nhảy xổ đến.

- Người còn định trốn nữa sao? Nạp mạng!

Vút...

Và nhân vật nọ phát kinh nhăm vào một nam nhân đang lững thững xuất hiện.

Vù...

Nam nhân nọ, một nhân vật không lấy làm gì đặc biệt ngoại trừ diện mạo không hiểu sao cứ vàng vố như người bệnh lâu năm, thấy khi khổng khi không bị người ta tấn công chợt há miệng rít lên:

- Ai định trốn lão? Trái lại, mở miệng ra là đòi giết người, chính ta cố ý tìm lão thì có? Đỡ!

Vẩy ra một kinh để đương đầu với ngọn kinh của nhân vật nọ, nam nhân còn quyết liệt đến độ bất ngờ xuất phát thêm một kiếm chiêu. Hữu kiếm, tả chưởng thân thủ của nam nhân quả thần tốc và đầy uy lực.

Ầm!

Véo...

Đã phát xong một kinh, chợt thấy đối phương vẫn còn một chiêu kiếm đang xé gió lao đến, nhân vật nọ bỗng cười sảng sặc:

- Người dám dùng kiếm ư? Liệu kiếm pháp của người có lợi hại bằng kiếm pháp của lão họ Bạch, Trung Nguyên Nhất Kiếm không? Người dùng kiếm đối với ta là tìm sai đối tượng rồi! Xem đây! Ha... ha...

Bước chéch chân tả về một bên, hữu kinh của nhân vật nọ nhân đó cuộn xoáy ra, chiếu thẳng vào chiêu kiếm của nam nhân cũng sắp sửa ập đến.

Vù...

Đến lúc này, nữ lang nọ chợt từ động khẩu chui ra. Nàng lớn tiếng đề tỉnh:

- Đó là Tuyệt Chưởng Khai Bia Thủ. Các hạ không được xem thường, lùi lại mau!

Đã muộn!

Ầm!

Hữu kiếm tuy chấn động nhưng sắc mặt của nam nhân chợt đanh lại:

- Khai Bia Thủ Tuyệt Chưởng? Có phải ý cô nương muốn nói để kể tại hạ đang cần phải đối phó hộ cô nương chính là một trong võ lâm Tứ Hữu Tứ Tuyệt

Chưởng? Nếu là vậy, hừ, lại càng đáng tội chết! Trúng!

Hữu kiếm chớp động, xạ ra một tia chớp lóe nhanh không thể tưởng và nam nhân thật sự đang dùng kiếm quyết áp đảo nhân vật nọ.

Nhân vật nọ vẫn cười sảng sặc:

- Khai Bia Thủ ư? Ta chính là Khai Bia Thủ La Vi Lợi đây. Người vẫn không sợ sao? Ha... ha...

Và thay vì xuất thủ để ngăn đỡ hay hóa giải chiêu kiếm của nam nhân, có lẽ vì quá đắc ý, ngộ một chữ Khai Bia Thủ La Vi Lợi cũng đủ làm cho nam nhân kinh hoảng và phải vội vàng ba chân bốn cẳng bỏ chạy, nên nhân vật nọ cứ mãi đứng yên, tiếp tục cười.

Không bỏ lỡ cơ hội, chiêu kiếm của nam nhân cứ thế cuộn đến.

Véo...

Chợt có tiếng nữ lang nọ hốt hoảng kêu lên:

- Gia sư đã hóa cuồng, các hạ xin nhẹ tay cho.

Hóa cuồng?

Chỉ nội hai chữ này cũng đủ làm cho nam nhân nọ phải ngỡ ngàng thu chiêu. Huống chi, như lời nữ lang vừa hô hoán, nàng gọi nhân vật đang cười nọ là sư phụ, thêm hai chữ này nữa khiến nam nhân lập tức hồi bộ.

Sau khi đã đứng cách xa nhân vật nọ, nam nhân chợt quay người nhìn nữ lang:

- Cô nương bảo sao? Đó là lệnh sư? Và lệnh sư là một cuồng nhân? Vậy còn việc lệnh sư tự nhận là Khai Bia Thủ La Vi...

Ở phía sau nam nhân bỗng có tiếng gầm cực lớn:

- Sao người dám bảo ta là cuồng nhân? Đỡ!

Vù...

Biết bị bất ngờ tấn công, nam nhân lập tức di hình hoán vị, vừa tránh chiêu công tập kích vừa bất ngờ khoa nhanh thanh kiếm.

Vút... Véo...

Phản ứng của nam nhân vẫn nhanh hơn tiếng hô hoán vừa có của nữ lang nọ:

- Cẩn trọng! Ối... Chớ sát hại gia sư. Nếu cần, xin chỉ chế ngự gia sư là đủ.

Nam nhân tuy vẻ ngoài không có gì đặc biệt hoặc hơn trội nhưng thân thủ vậy mà cực kỳ linh hoạt.

Đang định phát kiếm chiêu để bức lùi nhân vật nọ, tiếng kêu của nữ lang khiến ngọn kiếm trên tay nam nhân chợt biến hóa phi thường đổi thành chiêu dùng để điểm, để chế ngự nhân vật nọ.

- Hự!

Đắc thủ, thu kiếm về, nam nhân lại nhìn nữ lang, lần này thì yên tâm vì không còn lo sợ bị nhân vật nọ bất ngờ tấn công từ phía hậu nữa:

- Những gì tại hạ vừa hỏi vẫn cần cô nương đáp lời ấy. Sự thật như thế nào?

Nữ lang bỗng thở ra nhè nhẹ:

- Thật may! Nhờ các hạ có bản lãnh cao minh, phần nào giúp tiểu nữ tạm qua cơn nguy khốn lần này. Đúng vậy, gia sư đã hóa cuồng và người chính là một trong Võ Lâm Tứ Tuyệt Chuông. Còn sự thể ra sao... nói ra e khá dài.

Đang nói, chợt thấy sắc mặt của nam nhân lộ vẻ khó khăn, nữ lang vội kết thúc, không dám nói thêm nữa.

Đoán biết có nguyên do, nam nhân chợt mỉm cười:

- Kìa, cô nương cứ nói tiếp đi. Tại hạ thật sự muốn biết nguyên nhân sự thể, khiến lệnh sư uy danh cao ngất trời là vậy...

Nàng vụt cười tươi:

- Các hạ thật sự muốn nghe? Không ngại tiểu nữ phải kể dài dòng?

Nam nhân gật nhẹ đầu khích lệ:

- Đương nhiên rồi! Tại hạ...

Cũng như lần mới rồi, nữ lang lại vô tâm ngắt lời nam nhân:

- Nếu là vậy, phiền các hạ đợi cho một lúc, tiểu nữ sẽ quay trở lại ngay.

Dứt lời, nàng hối hả bỏ đi, khiến nam nhân nọ vì quá nhiều nghi vấn phải lên tiếng hỏi với theo:

- Cô nương định đi đâu? Còn lệnh sư thì sao?

Những tưởng nàng sẽ quay lại, nào ngờ nam nhân chỉ nghe một thanh âm của nàng vọng lại.

- Tiểu nữ cần phải lo an trí ổn thỏa cho gia sư. Các hạ yên tâm! Tiểu nữ hứa kể là sẽ kể. Hãy chờ tiểu nữ quay lại.

Chuyện thật không thể lường trước, ngẫu nhiên nam nhân lại biến thành người phải chăm sóc nhân vật nọ thay cho nữ lang, nếu nữ lang thật sự sẽ quay trở lại và sẽ có cách an trí ổn thỏa cho nhân vật nọ là người đã hóa cuồng.

Tuy miễn cưỡng, nhưng chỉ sau một thoáng ngẫm nghĩ, nam nhân chợt quay người, diện đối diện với nhân vật nọ:

- Lão chính là một trong Tứ Hữu? Lão đứng hàng thứ mấy?

Qua sắc diện, biết nhân vật nọ vẫn nghe và hiểu câu hỏi, nam nhân lấy làm kinh nghi, vội giải khai á huyết cho nhân vật nọ.

Vừa lúc giải huyết, nhân vật nọ lập tức lên tiếng:

- Còn người là ai? Sao không biết ta đường đường là lão nhị, Khai Bia Thủ La Vi Lợi, một trong Võ Lâm Tứ Hữu?

Nam nhân giật mình, định hỏi tiếp. Nào ngờ, nhân vật nọ vì phát hiện bản thân vẫn bị bất động chợt gào thét lên:

- Tên bệnh hoạn kia. Có mau giải huyết cho ta không? Người là ai? Sao dám xem thường và cố tình sỉ nhục ta? Có giỏi, hãy giải huyết cho ta. Ta sẽ cho người biết Khai Bia Thủ của ta lợi hại như thế nào, và người sẽ biết chiêu ta vừa nghĩ ra còn lợi hại đến bậc nào nữa. Giải huyết mau, súc sinh. Tên cuồng cầu bệnh hoạn, tên mặt vàng khả ố. Hãy giải huyết cho ta. Hãy...

Bị quát mắng, bị thóa mạ, nam nhân không muốn nghe nữa lập tức điểm lại á huyết của nhân vật nọ.

Sau đó, nam nhân trầm giọng hỏi, thái độ mất dần tự tin:

- Lão là lão Nhị Hữu? Sao nhân dạng lão thay đổi một cách tồi tệ như thế này? Thật khác xa với lão Nhị Hữu một năm trước đây ta đã gặp ở Uy Phong Cổ Tự? Lão phát cuồng thật hay chỉ giả vờ? Và lão không hề là Khai Bia Thủ, một trong Tứ Tuyệt Chuông?

Hỏi xong, nam nhân nọ lại giải khai á huyết cho nhân vật nọ.

Tuy tay vẫn hờm sẵn, chỉ cần nhân vật nọ gào thét lên như lần vừa rồi, thì tay đó, nam nhân sẽ lập tức điểm huyết trở lại, để khỏi phải nghe những lời nhân vật nọ thóa mạ, nhưng nam nhân chợt hài lòng khi nghe nhân vật nọ thay vì gào thét, chỉ kêu lên biểu lộ sự ngạc nhiên:

- Người bảo người từng gặp ta ở Uy Phong Cổ Tự? Người nói thật chứ? Có nghĩ là người cũng có dịp đọc thấy câu kinh văn võ học này ở đó?

Và nhân vật nọ đọc lên một câu kinh văn.

Nghe xong, nam nhân vụt cười lạt:

- Quả nhiên ở đó có khắc ghi câu này. Nếu lão vẫn nhớ và nhớ một cách chính xác như vậy, lão đâu phải hóa cuồng? Thật ra lão vẫn tỉnh, như bao nhiêu người bình thường khác.

Nhân vật nọ sa sầm nét mặt:

- Người cũng nhận định như thế ư? Đúng vậy, ta vẫn tỉnh, ta đâu bị hóa cuồng? Nhưng dù ta giải thích thế nào họ vẫn không chịu tin ta, vẫn mặc nhiên xem ta đã bị cuồng tâm. Mà này...

Đôi mắt của nhân vật nọ vụt sáng rõ:

- Người không đối ta đấy chứ? Người không như họ, không xem ta là một kẻ cuồng thật chứ?

Và khi nam nhân chưa kịp đáp lời, cũng chưa kịp biểu lộ phản ứng nhân vật nọ chợt đổi giọng thì thào:

- Vậy thì hay lắm, người sẽ là người đầu tiên được ta tiết lộ điều bí mật vừa được phát hiện. Đó là câu kinh văn ta vừa đọc chính là câu khẩu quyết có thể giúp ta luyện thành một chuồng pháp lợi hại. Để vừa đọc vừa diễn luyện cho người xem.

Định thực hiện theo lời vừa nói, phát giác toàn thân đang bị bất động, nhân vật nọ giận dữ gào vang, thóa mạ vang:

- Ai điểm huyết ta thế này? Chỉ có nha đầu đó thôi! Yếu nhì sao người dám điểm huyết chế trụ ta? Người là phản đồ, nha đầu phản sư bội tổ. Hãy mau giải huyết cho ta. Nha đầu thúì, tiện tỳ bỉ ổi, tiện nhân thối tha. Mau giải huyết cho ta. Nếu không...

Nam nhân chợt thở hắt ra và đành phải làm cho nhân vật nọ ngậm miệng, kéo lại nghe tiếp những lời khó nghe.

Đúng lúc đó, một tiếng quát vang lên:

- Tiểu tử, sao dám gây phong hại cho lão nhì? Người muốn chết?

Vù...

Biết có biến, nam nhân vụt quay lại, tay phát kình, đỡ vào chuồng kình vừa bị tập kích:

- Tôn giá sao vô cớ đánh người? Đỡ!

Vù...

Ầm!

Chấn kinh vang dội, làm cho hai nhân vật khác vừa xuất hiện sau nhân vật mới phát kinh phải cuống nộ gầm lên:

- Tiểu tử là ai? Với bản lãnh này, người tưởng người đến đây gây hấn, với Võ Lâm Tứ Hữu lúc nào thì đến ư? Đỡ!

- Nạp mạng!

Ào...

Vù...

Trước sau đã có ba nhân vật bất ngờ xuất hiện và thoạt nhìn thấy họ nam nhân như hiểu họ là ai.

Tay kiếm của nam nhân liền bật lóe lên:

- Ta đến đây gây hấn thì đã sao? Xem kiếm!

Véo...

Kịp lúc, nữ lang lúc nãy chợt xuất hiện. Nàng thất thanh hô hoán:

- Tam thúc, Tứ thúc. Nhị vị lầm rồi. Đại bá! Chính tiểu diệt nhờ các hạ đây chế ngự dùm gia sư. Đại bá mau ngăn chặn mọi người lại, đừng ngộ nhận nữa.

Nhân vật vừa cùng nam nhân chạm kinh tuy có phần nghi hoặc nhưng cũng ứng tiếng gọi:

- Lão tam, lão tứ. Dừng tay thôi, hãy chờ ta hỏi Yến nhi đã.

Hai nhân vật nọ đành phải thu chiêu hồi bộ, không để chiêu kiếm của nam nhân chạm vào chuồng kinh họ đã phát ra.

Nữ lang nọ chạy đến, khuôn mặt tuy đỏ hồng vì mệt nhưng nữ lang vẫn cố lên tiếng phân minh. Nàng nhìn nam nhân bằng ánh mắt áy náy:

- Các hạ xin chớ trách. Đây là đại bá cùng nhị thúc tam tứ được tiểu diệt nữ gọi đến để lo cho gia sư. Tiểu nữ có phần chạm chân khiến các hạ suýt nữa...

Lần lượt đưa ánh mắt lướt nhìn qua ba nhân vật nọ, nam nhân chợt lạnh nhạt lên tiếng:

- Võ Lâm Tứ Hữu! May được diện kiến. Nhờ đó mới biết tam vị tôn giá vẫn như thuở nào, luôn hết lòng vì bằng hữu, lo cho bằng hữu còn hơn lo cho thủ túc.

Nhân vật nữ lang gọi là đại bá chợt hắng giọng:

- Ta...! Mà thôi, hãy cho ta hỏi, chẳng hay thiếu hiệp có sư thừa như thế nào? Có bản lãnh đủ chế ngự lão nhị, ta nghĩ, thiếu hiệp chẳng phải hạng vô danh?

Nam nhân vẫn lạnh nhạt thờ ơ:

- Buộc phải xuất thủ, đó là vì bất bình, tại hạ nào có ngờ giữa quý hữu và cô nương đây lại là sư đồ? Nếu biết rõ sự việc, biết quý hữu vì một lúc cuồng tâm vẫn thường chạy đuổi đệ tử như thế, và nếu biết vẫn sẽ có tam vị kịp xuất hiện can thiệp, có lẽ tại hạ không dại gì xen vào, suýt nữa phải chuốc họa vào thân.

Nữ lang nọ thoáng cau mày:

- Không hề như các hạ nghĩ. Tiểu nữ thật lòng cảm kích và có thể cả quyết việc các hạ ra tay ứng cứu là không hề thừa. Chẳng qua do tiểu nữ quá vội, chưa kịp nói rõ đầu đuôi cho tam vị thúc bá nên suýt nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tâm trạng các hạ giờ ra sao, tiểu nữ có thể đoán ra.

Dứt lời, nàng quan sát nhìn những thúc bá của nàng.

- Đại bá, tam thúc, tứ thúc, tiểu đệ nghĩ, dù sao chúng ta cũng có lời đáp tạ các hạ đây hơn là những lời cật vấn, hỏi về lai lịch sự thừa. Tiểu đệ nói như thế có đúng không?

Vị đại bá lại hắng giọng:

- Được rồi! Kể như ta còn nợ người một lời đáp tạ. Hậu quả sẽ khó lường nếu lúc này không có thiếu hiệp đây xuất hiện đúng lúc, giúp chúng ta chế ngự sư phụ người. Nhưng kỳ thực, ta vẫn muốn minh bạch nguyên nhân khiến sự xuất hiện của thiếu hiệp quá ư kịp lúc.

Một trong hai lão nhân còn lại cũng lên tiếng nêu rõ nghi ngờ:

- Ta, cũng cảm thấy nghi ngờ. Vì tuy nơi này không phải là thâm sơn cùng cốc nhưng quanh đây ba mươi dặm đâu phải lúc nào cũng có người xuất hiện nhất là người có bản lãnh tương tự như tiểu tử người. Ta nghĩ, người nên nói thật đi thì hơn, phải chẳng người quan tâm đến những câu kinh văn võ học có ở Uy Phong Cổ Tự và nghĩ rằng vì lão nhị gia đã hóa cuồng nên người sẽ dễ dàng dò hỏi từ miệng lão nhị?

Câu cật vấn hàm ý đề quyết này khiến nữ lang nọ thêm khó xử. Nàng nhăn mặt:

- Kìa, sao tam thúc luôn có ý muốn không tốt cho người? Chẳng phải tam thúc từng thừa nhận, những câu kinh văn gì gì đó là những câu chữ nhảm nhí, đến nổi gia sư phải hóa cuồng vì quá mải mê suy nghĩ, quá tin đó là kinh văn võ học

làm gì có người vì quan tâm nên cố tình tìm đến như tam thúc đa nghi?

Nhân vật thứ ba chợt bĩu môi:

- Người đâu thể võ đoán như vậy, Yấn nhi? Đối với bọn ta, vì đã có sư phụ người là tấm gương trước mắt nên mới xem thường những câu kinh văn nọ. Nhưng đối với một giang hồ, đó vẫn là những câu kinh văn võ học. Và khi đã xem như vậy, đâu phải họ không có thủ đoạn để nghĩ cách chiếm hữu?

Luôn bị nghi ngờ, nam nhân thay vì biện bạch hoặc tìm lời phủ nhận thì lại tỏ ra dửng dưng:

- Chuyện xảy ra ở Uy Phong Cổ Tư tại hạ từng nghe biết. Và cũng thừa biết Võ Lâm Tú Hữu cũng dự phần đồng thời đắc thủ không ít câu kinh văn ở đó. Tam vị có quyền nghi ngờ nếu thích. Nhưng nếu vì thế, tam vị có lời nào hoặc vô tình hoặc hữu ý hạ nhục tại hạ, chớ trách tại hạ phải đắc tội.

Ba nhân vật nọ lập tức có phản ứng:

- Tiểu tử dám xuất khẩu cuồng ngôn thế ư? Có phải người nghĩ Phách Không Chuông của Đại Hữu ta chỉ là thứ công phu hoa mỹ, không hề có lợi hại như lời đồn?

- Người định đắc tội như thế nào? Có cần ta phải dùng Thiểm Điện Chuông để dạy người một bài học?

- Trừ phi người có đủ bản lĩnh đương đầu với chuông Phiên Thiên danh chấn giang hồ của lão tứ ta, người mới có quyền dùng đến hai chữ đắc tội. Bằng không, hừ...

Nữ lang nọ hốt hoảng:

- Dùng oán để báo ân, có bao giờ tam vị thúc bá giáo huấn tiểu diệt như thế? Xin chớ làm tiểu diệt khó xử.

Trước thái độ hung hăng của ba nhân vật nọ, người thì khoa trương công phu Phách Không, kẻ thì đòi dùng công phu Thiểm Điện để giáo huấn, người khác thì tự sự về công phu Phiên thiên, chuông, nam nhân nọ vẫn thản nhiên nhìn nữ lang:

- Cô nương vẫn còn nợ tại hạ một lời giải thích? Nếu không vì cô nương, vì muốn nghe cô nương giải thích, tại hạ đâu phải lưu lại để nghe toàn những lời dọa nạt? Xem ra...

Lạo Đại Hữu vụt gầm lên:

- Tiểu tử hãy mau xưng danh, kéo trách ta chưa gì đã ra tay với hạng vô danh tiểu tốt.

Nam nhân lườm mắt:

- Tại hạ họ Cửu, tên Hận, xưng danh thì đã xưng rồi, tôn giá định đơn đả độc đấu hay định lễ nào xin cho biết?

Lão Đại Hữu lập tức bật người lao đến:

- Tiểu tử, quả là ngông cuồng! Ta...

Nhưng trước khi lão Đại Hữu xuất hiện, nữ lang nọ lại chớp động thân hình, xen vào giữa:

- Bệnh trạng của gia sư sao đại bá từ khi xuất hiện đến giờ vẫn chưa một lần quan tâm, trái lại cứ muốn cùng người động thủ.

Bị nữ lang chen vào, lão Đại Hữu hậm hực dừng tay.

Nhân đó, nữ lang giận dữ nhìn hai lão tam, tứ:

- Nhị vị thúc thúc cũng vậy, đến bao giờ nhị vị mới thực hiện lời hứa, giúp tiểu đệ chạy chữa cho gia sư?

Lão Tam Hữu bối rối:

- Yến nhi! Muốn giúp sư phụ người khôi phục nguyên trạng tuy không khó, nhưng...

Lão Tứ Hữu nhăn nhó:

- Phải đó, Yến nhi. Điều khó khăn duy nhất là làm sao chúng ta phải có cách thuyết phục rất nhiều người, để họ chấp thuận trao cho sư phụ người toàn bộ câu kinh văn họ đã thu thập. Chẳng phải tứ thúc lừng giải thích với người như vậy rồi sao?

Lão Đại Hữu bỗng thở dài, thái độ thù nghịch với người tự xưng là Cửu Hận vì thế cũng biến mất:

- Yến nhi! Ta là đại bá của người đương nhiên ta không hề đối gạt người. Muốn thuyết phục tất cả những ai từng có mặt ở Uy Phong Cổ Tự độ nào quả là điều thiên nạn vạn nan. Nào phải bọn ta không quan tâm, không lo lắng cho sư phụ người?

Mọi việc như vậy là chuyển biến, từ câu chuyện suýt xảy ra động thủ chỉ với một câu nói của nữ lang đã khiến cho mọi người chuyển ý nghĩ sang bệnh trạng của Nhị Hữu, sư phụ nàng.

Nhân đà câu chuyện, nàng khẳng khái bảo:

- Những gì tam thúc bá từng giải thích, tiểu diệt không hề quên. Nhưng nếu vì sĩ diện, tam vị thúc bá cảm thấy khó khăn khi phải hạ mình thuyết phục những nhân vật ngang vai bằng vế, được, tiểu diệt sẽ tự làm điều này.

Lão Đại Hữu giật mình:

- Tuyệt đối không được làm như thế. Bảo là khó, không phải vì bọn ta nề hà chuyện phải hạ mình trước những kẻ không đáng hạ mình, mà là vì ai ai cũng xem thường những câu kinh văn đó quý hóa hơn tính mạng, đâu dễ gì họ chấp nhận việc phải trao ra.

Lão Tam Hữu lên tiếng:

- Người đừng quá nôn nóng, kéo hỏng việc. Bọn ta đã có cách giúp người thu thập những câu kinh văn cần thiết, nhưng vì cơ hội chưa đến nên cho đến nay bọn ta vẫn chưa nói ra.

Nữ lang kinh nghi:

- Là cách gì, tam thúc?

Lão liếc nhìn Cừu Hận:

- Có kẻ lạ mặt ở đây, ta đâu tiện giải thích. Huống chi, Cừu Hận chắc chắn là giả danh của y. Với một kẻ đến tính danh thật cũng chẳng dám xưng ra, đương nhiên ta phải đề phòng.

Cừu Hận mỉm cười:

- Tại hạ từng nghe nói, năm trước ở Uy Phong Cổ Tự cũng có xuất hiện một gã vô danh. Điều đáng nói là ở đây, gã vô danh đó không biết võ công nhưng có thể gã là nhân vật duy nhất đã có điểm phúc thu thập hầu như toàn bộ những câu kinh văn đó. Thiết nghĩ, biện pháp của tôn giá ắt có liên quan đến gã?

Lão Tam Hữu giật mình:

- Sao người biết? Xem ra người không phải là hạng tầm thường? Và có lẽ sự xuất hiện của người cũng đâu phải ngẫu nhiên?

Cừu Hận không đáp. Trái lại y nhìn qua nữ lang:

- Tìm kiếm một gã vô danh, thiết tưởng đó chỉ là hành động mù quáng, khi không còn biện pháp nào khả thi. Nếu cô nương chấp thuận, tại hạ nguyện trợ giúp cô nương đến gặp những nhân vật từng hiện diện ở Uy Phong Cổ Tự độ nào và thuyết phục họ trao cho cô nương những câu kinh văn kia.

Nữ lang thoáng ngần ngại:

- Tìm những nhân vật nọ, đó là ý nguyện của tiểu nữ. Nhưng đi cùng với các hạ, tiểu nữ thật chưa hề nghĩ đến.

Cừu Hận cười nhẹ:

- Vậy bây giờ cô nương nghĩ đi. Tại hạ sẽ không miễn cưỡng nếu cô nương không chấp thuận. Huống chi...

Nữ lang cau mày ngẫm nghĩ:

- Sao các hạ không nói tiếp?

Cừu Hận bật cười:

- Nhờ vào sức người không bằng dựa vào chính mình. Là đồ đệ cô nương tự lo cho sự phụ thì hơn.

Lão Đại Hữu tái mặt:

- Tiểu tử ngươi muốn ám chỉ điều gì? Phải chăng ngươi muốn nói bọn ta không thật hết lòng với lão Nhị vốn là bằng hữu của bọn ta?

Lão Tam Hữu phần nộ:

- Cuồng đồ từ đâu đến, dám nghi ngờ bọn ta?

Lão Tứ Hữu cũng phần nộ không kém:

- Xem ra ta không dạy cho súc sinh ngươi một bài học không được. Ta...

Cừu Hận chột chớp động hữu kiếm.

Véo...

Và khi y dùng kiếm, đầu mũi kiếm đã chỉ đúng vào huyệt Hắc lộ của lão Tứ Hữu.

Lão Tứ Hữu biến sắc sợ hãi:

- Ngươi...

Lão Đại, lão Tam thấy vậy định xuất thủ cứu nguy!

Cừu Hận liền gằn giọng:

- Đao kiếm vô tình, thiết nghĩ trước khi hành động nhị vị nên đắn đo suy nghĩ.

Nữ lang cũng kinh hoảng:

- Các hạ định làm gì?

Cừu Hận cười lạnh:

- Cô nương yên tâm! Tại hạ thừa biết nếu lỡ tay để xảy ra chuyện gì một mình tại hạ đương nhiên không phải đối thủ của lệnh đại bá và tam thúc. Tại hạ làm như thế này chỉ có một dụng ý, là khuyên họ đừng bao giờ vũ nhục hay thóa mạ tại hạ như tại hạ từng bảo. Chỉ có thế thôi.

Dứt lời, Cừu Hận thu kiếm về, quất mắt nhìn lão Tứ:

- Tại hạ biết tôn giá đang có ý bất phục. Được, nếu tôn giá muốn, tại hạ nguyện lĩnh giáo tuyệt chiêu Phiên thiên của tôn giá. Động thủ đi!

Cùng với lời đo, ngay khi thu kiếm về, cừu Hận lập tức vận khởi một thức khởi kiếm kỳ lạ.

Chúc mũi kiếm chếch xuống dưới, hai mắt của Cừu Hận như chỉ nhìn vào đầu mũi kiếm. Tuy vậy, năm ngón tay cầm kiếm của Cừu Hận lại đang tình trạng buông lỏng, không nắm chặt cũng không để kiếm rơi ra, chứng tỏ nội lực không được Cừu Hận dồn vào thân kiếm.

Một thức khởi kiếm quá kỳ lạ, có quá nhiều sơ hở.

Nhưng vì Cừu Hận đã có lời nói, là sẵn sàng lĩnh giáo tuyệt chiêu Phiên thiên, môn công phu sở trường và cực kỳ lợi hại đã từng xếp lão Tứ Hữu vào hàng Tứ Tuyệt Chiêu đó. Do đó nào ai dám nghĩ chiêu kiếm hồ hững của y là chiêu kiếm vô lực?

Không nghĩ như vậy ắt phải nghĩ ngược lại, rằng đó là một thức khởi kiếm không thể xem thường.

Cũng có nghĩa rằng, nếu lão Tứ Hữu động thủ, thức khởi kiếm đó cũng sẽ chớp động. Và khi đó chỉ khi có kết quả xảy ra, mọi người mới biết thức kiếm đó có thật sự lợi hại hay không?

Giả như không lợi hại, kẻ thách thức cũng là kẻ phải chuốc họa và như vậy là mâu thuẫn với lời thách thức, sẵn sàng đương đầu với tuyệt kỹ danh bất hư truyền của một nhân vật hữu danh là lão Tứ Hữu.

Điều này không thể có, trừ phi Cừu Hận tự ý tìm chết!

Đã là người, ai lại muốn chết bao giờ? Vậy nếu Cừu Hận không muốn chết sao lại dám dùng một chiêu kiếm quá ư thô thiển để thách thức lão Tứ Hữu, cần phải hiểu chiêu kiếm của y phải có chỗ lợi hại.

Và nếu để điều lợi hại đó xảy ra, còn kết quả nào khác nếu không phải lão Tứ Hữu sẽ phải chuốc bại?

Đem thanh danh một đời để đổi lấy một kết quả không lấy làm gì chắc chắn, lão Tứ Hữu đủ kinh lịch để nhận thức rằng, nếu lão bại, thanh danh lão sẽ mất, và nếu có thắng, có giết một kẻ vô danh, thanh danh của lão đâu vì thế mà tăng lên?

Lão nhanh chóng có thái độ thích hợp.

Lão bật cười, lão lùi lại và lão chống chế:

- Đến kiếm pháp thượng thừa của Trung Nguyên Nhất Kiếm Gia Tường vẫn chưa làm ta nao núng, sá gì thứ kiếm pháp của kẻ vô danh người? Nghĩ người dù sao cũng là kẻ có công, giúp bọn ta tạm thời kìm chế lão Nhị, hừ, ta tạm bỏ qua câu chuyện lần này!

Mắt của Cừu Hận lúc này mới chịu rời khỏi đầu mũi kiếm và y nhìn lão tứ:

- Tôn giá chịu bỏ qua? Được! Tại hạ cũng tạm ghi nhận ân tình này của tôn giá!

Y dời ánh mắt qua nữ lang nọ:

- Cô nương đã suy nghĩ kỹ chưa? Đã đến lúc tại hạ phải đi rồi. Tại hạ chỉ muốn nhắc lại, quyết định như thế nào, tùy cô nương, tại hạ chẳng dám miễn cưỡng.

Nghe thế, nữ lang đưa mắt nhìn lần lượt từng người trong Tứ Hữu. Sau cùng, khi ánh mắt nàng chạm phải mục quang đờ đẫn của sư phụ, nàng nói thật nhanh, cứ như sợ để nhận nàng sẽ không còn dõm lược để nói những lời này nữa:

- Tam vị thúc bá! Nếu những gì Cừu các hạ vừa nói là đúng, tam vị thúc bá quả có ý kiếm tìm một nhân vật vô danh nào đó và biết không thể tìm nên bấy lâu nay tam vị thúc bá không dám tiến hành, việc chăm sóc gia sư tiêu diệt đàn phò thác cho tam vị. Tiểu diệt muôn vàn đắc tội.

Dứt lời, nàng quay qua Cừu Hận:

- Tuy lần đầu gặp gỡ các hạ, biết các hạ đang dùng giả danh nhưng gì thì gì, tiểu nữ vẫn cảm kích nếu trong những lời các hạ vừa nói cô chút nào đó thành tâm, tiểu nữ nguyện ý đi theo các hạ.

Lão Đại Hữu có phần bất bình, lão hừ mũi:

- Yến nhi! Ta biết người lo cho sư phụ, nhưng tánh người quá cả tin, ta e mọi việc sẽ không dễ dàng như người nghĩ.

Tam Hữu được dịp nói kháy:

- Người tuy có lòng nhưng về thủ đoạn của giới giang hồ người lại mảy may

không am hiểu. Đâu phải ai ai cũng tốt với người như bọn ta vốn là thúc bá của người?

Lão Tứ Hữu cũng không bỏ qua cơ hội, lão cười nhẹ:

- Đó là chưa nói đến chuyện người làm cách gì để buộc mọi người phải nói cho người nghe kinh văn mà họ đánh đổi sinh mạng mới có được?

Nữ lang đã quyết ý, đã lỡ nói ra những gì cần nói. Do đó nàng không hề nao núng khi nghe những vị thúc bá nói như vậy.

Nàng thản nhiên bảo:

- Đa tạ tam vị thúc bá vì vẫn quan tâm đến tiểu diệt nên vừa có lời giáo huấn khuyên bảo. Tuy tiểu diệt có tánh cả tin, lại không am hiểu gì về thủ đoạn của người giang hồ nhưng suy xét kỹ, ân của gia sư đối với tiểu diệt cao như núi, sâu tựa bể, tiểu diệt không thể không mạo hiểm. Còn về cách thuyết phục mọi người, tiểu diệt nào có cách gì khác ngoài cách việc chứng tỏ lòng thành tâm! Xin tam vị thúc bá cứ yên lòng, tiểu diệt sẽ tự biết lo liệu.

Nàng quay qua Cừu Hận:

- Tiểu nữ cần phải thu xếp hành trang, các hạ...

Cừu Hận nhẹ gật đầu:

- Cô nương cứ thư thả, không việc gì phải vội. Tại hạ sẽ chờ đợi.

Ngay khi nữ lang bỏ đi khuất dạng, lão Tam Hữu quắc mắt nhìn Cừu Hận:

- Yếu nhi không thể đi theo một kẻ có lai lịch bất minh như người!

Cừu Hận cười nhạt:

- Tại hạ nào có miễn cưỡng, tam vị thấy rồi đó. Hoặc giả tam vị định dùng vũ lực, buộc tại hạ phải bội tín với lệnh diệt. Nếu tam vị thật sự có ý định này, tại hạ cho rằng tam vị đã quá xem thường tại hạ. Không tin, tam vị thử xem!

Lão Tam Hữu bật quát:

- Cần gì phải thử? Nếu tiểu tử ngươi không từ bỏ ý định đó hãy ném của ta một chưởng. Đỡ!

Vù...

Sau lần bị Cừu Hận dùng kiếm uy hiếp, Lão Tứ Hữu chỉ chờ đợi có một dịp này. Lão cũng quát:

- Dùng lời đường mật để mê hoặc tiểu diệt nữ của ta, tiểu tử ngươi quả to

gan lớn mật. Hãy đỡ!

Vù...

Cùng một lúc bị hai nhân vật hữu danh xuất hiện uy hiếp, Cừu Hận cười vang:

- Tại hạ từng nói, để đối phó cùng một lúc với hai nhân vật được mệnh danh là Võ Lâm Tứ Hữu, đương nhiên tại hạ không phải đối thủ. Nhưng nói như thế không phải tại hạ không có cách để chi trì sinh mạng. Buộc tại hạ phải bội tín không dễ đâu. Ha... ha...

Vừa cười, Cừu Hận vừa linh hoạt di chuyển cước bộ, ung dung tránh né những chiêu chưởng của đối phương.

Vụt! Vụt

Đứng ở ngoài, lão Đại Hữu thấy nóng mũi cũng vội vàng nhập cuộc:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên không phải tầm thường. Hết thi triển thứ kiếm pháp kỳ quặc lại vận dụng bộ pháp ma mị, thật ngươi có lai lịch sự thừa như thế nào? Đỡ!

Vù...

Thêm một người nữa chen vào là thêm một tầng nguy hiểm.

Thế nhưng Cừu Hận vừa tỏ ra ung dung cước bộ vẫn cứ linh hoạt:

- Nói không phải thừa, tam vị chưa đủ tư cách để hỏi xuất xứ của tại hạ. Trừ phi tam vị có thể khiến bộ pháp của tại hạ trở nên vô dụng.

Vụt! Vụt!

Cừu Hận nói không ngoa. Ba nhân vật nọ đường đường là những nhân vật hữu danh, là ba trong Võ Lâm Tứ Hữu với công phu Tuyệt Chưởng uy chấn giang hồ. Nhưng thủy chung họ vẫn chưa một lần chạm vào chéo áo của Cừu Hận. Chạm còn chưa có, nói gì đến việc nhận ra xuất xứ của Cừu Hận qua một bộ pháp mà hầu như họ chưa từng thấy bao giờ.

Qua đó, càng chứng tỏ thêm ở Cừu Hận vừa có một lời đúng nữa. Để chi trì sinh mạng, bằng bộ pháp quá đổi linh hoạt này, y quả nhiên có thừa năng lực. Như vậy, cũng có nghĩa là bản lãnh của y chưa phải đối thủ của bọn họ ba người. Giả như họ chỉ có một, hậu quả thật khó nói trước.

Song phương vì thế vẫn cứ giữ nguyên cục diện cho đến lúc nữ lang quay lại.

Thấy nữ lang đã thu xếp xong hành trang, Cừu Hận chủ động nhảy thoát ra

ngoài, miệng cười tươi tỉnh:

- Đùa như thế đủ rồi, nếu tam vị sau này có cao hứng, chúng ta sẽ cùng tái diễn lại cục diện. Còn bây giờ tại hạ xin cáo biệt.

Thái độ của Cửu Hận khiến nữ lang hoang mang, không hiểu những gì nàng vừa nhìn thấy chỉ là đùa như y nói hay sự thật hoàn toàn khác hẳn?

Tuy vậy, vì đến lúc phải đi, nữ lang đành vòng tay thi lễ, tạm biệt những vị thúc bá của nàng.

----o0o----